దేవుడే నా డిటెక్టివ్

వసుంధర

ఆఫీసుకు రాగానే కళ్యాణరావును పలకరించాడు గణపతి—"నిన్న మా యింట్లో అంతా నీ కోసం ఎంతో సేపెదురు చూశాం—"

"అయాం సారీ—" అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"వస్తానని చెప్పి రాలేదు. అంత ర్జెంటు పనేమొచ్చింది?"

"నా ఆరోగ్యం ఉన్నపళంగా పాడయింది. ప్రాణం పోతుందేమో ననిపించేలాంటి పోట్లు. కడుపు పట్టుకుని చాలాసేపు గిలగిల లాడిపోయాను. డాక్టరు దగ్గరికి వెళ్ళే అవకాశం లేదు. ఎప్పుడో నిద్ర పట్టింది. నిద్రలోనే తగ్గిపోయాయా పోట్లు—" అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"సరే—నీ సీట్లోకి వెళ్ళు. తర్వాత మాట్లాడుకుందాం" అన్నాడు గణపతి.

ఆ తర్వాత లంచవర్లో యిద్దరూ కలుసుకున్నారు. కాంటీన్లో కోడిపులా వార్డరిచ్చాడు కళ్యాణరావు.

"భోజనం లైటుగా చేయి. రాత్రికి మళ్ళీ కడుపులో పోట్లు రాగలవు—" అన్నాడు గణపతి.

"వయసులో వున్నవాళ్ళం. అనారోగ్యానికి భయపడకూడదు. పోట్లు మళ్ళీ రానీ—అప్పుడు చూస్తాను—" అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"వయసందరిచేతా ఒకేలా ప్రవర్తించ నివ్వదు. ఉదాహరణకు వయసు నీచేత అబద్ధాలు చెప్పిస్తోంది. నేనలా చెప్పలేను—...."

"అంటే?" అన్నాడు కళ్యాణరా వాశ్చర్యంగా.

"అరింటికల్లా వస్తానన్నావు. ఎనిమిదింటిదాకా చూసి నీ యింటికొచ్చాను. తాళం పెట్టివుంది—"

కళ్యాణరావు దెబ్బతిని—"అసలేమయిందంటే?" అని యేదో చెప్పబోయాడు.

"రాత్రి పదింటికి అన్నయ్యా వదినా సినిమాకెళ్ళి తిరిగొచ్చారు. హాల్లో వాళ్ళు నిన్ను చూశారుట...."

"అబద్ధం—చూస్తే వాళ్ళు నన్నెందుకు పలకరించలేదు?"

"పలకరించినా వినిపించుకునే స్థితిలో లేవుట. అసలు నువ్వీ లోకంలో లేవుట...."

"అంటే?"

"నీ పక్కనో అమ్మాయుందిట...."

కళ్యాణరావు మాట్లాడకుండా భోంచేయసాగాడు.

"అమ్మ యెంతో బాధపడింది. తనకు నువ్వెంతో మంచివాడివని నమ్మకం—" అన్నాడు గణపతి.

"ఓ అమ్మాయితో కలిసి సినిమా చూస్తే నా మంచితనం మంటగలిసిపోతుందా?" అసహనంగా అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"ఏమో — నువ్వు బద్ధమెందుకు చెప్పావో తెలియక నీ మంచితనం మంటగలిసిందనే అనుకున్నాను—"

"సాయంత్రం నీ కన్నీ చెబుతాను—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

మళ్ళీ యిద్దరూ ఆఫీసు పనిలో నిమగ్నులై పోయారు.

ఆ తర్వాత సాయంత్రం తిన్నగా ఆఫీసు నుంచి బీచికి వెళ్ళారిద్దరూ.

"నేను ప్రేమలో పడ్డాను. అది తప్పుకాదు కదా!" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు ఉపోద్ఘాతంగా.

"మనిషి దాచిపెట్టాలనుకునే ప్రతి విషయమూ తప్పే అవుతుంది—" అన్నాడు గణపతి.

"అది నిజం కాదు...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

అతడు శ్యామలను ప్రేమించాడు. ఒకరోజున శ్యామల నిస్సహాయ పరిస్థితిలో ఒంటరిగా వుండగా అతడామెకు స్కూటరుమీద లిఫ్టిచ్చాడు. అలా ప్రారంభమయిన పరిచయం వారం రోజుల్లో ప్రేమగా మారింది. తన ప్రేమ గురించి కళ్యాణ్రావు గర్వంగా స్నేహితులకు చెప్పుకోవాలనే అనుకున్నాడు—కానీ....

"శ్యామల కోటీశ్వరుడి కూతురు. ఆమె కట్టే బట్టలు విలువ చేయదు నా జీవితం. శ్యామల నన్ను నిజంగా ప్రేమిస్తోందా అని అనుమానం కలుగుతూంటుంది. కోటీశ్వరుడి కూతురు. అందంగా వుంటుంది. తాత్కాలికంగా పరిచయమైనంత మాత్రాన ఆమె నా భార్య కావడం నిజమవుతుందా? నా కంత అదృష్టమా? నేను ధృవపర్చుకునేదాకా యెవరికీ యీ విషయం చెప్పకూడదనుకున్నాను. ముందే చెబితే నవ్వులపాలవుతాను కదా!"

"అలాంటప్పుడు నువ్వామెను పదిమందిలో సినిమా

వాళ్ళలో కాక రహస్యంగా కలుసుకోవలసింది...."

"ఏం చేయను? ఆమె యెక్కడికి రమ్మంటే అక్కడికి వెళ్ళిపోతాను. ఆమె ముందు నా బుర్ర పని చేయదు. నా ఆలోచనలు స్తంభించిపోతాయి—...."

"ఇంతకీ శ్యామల తండ్రి ఎవరు?"

కళ్యాణ్రావు వివరాలు చెప్పాడు.

"కనకరాజా కోటీశ్వరుడా?" అన్నా డాశ్చర్యంగా గణపతి.

అతడికి కనకరాజు తెలుసు.

ఊళ్ళో కనకరాజుకో బంగళా వుంది. అది ప్రత్యేకంగా అందంగా వుంటుంది. కానీ ఖరీదైనది కాదు. అతడికి రెండు కార్లున్నాయి. పేరున్న కొన్ని కంపెనీ వస్తువుల కతడు హోల్ సేల్ డీలరని తెలుసు. ప్రత్యేకించి కనకరాజు వ్యాపారాలేమిటో గణపతికి తెలియదు.

"అవును. నేను వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. అక్కడ వజ్రాలు పొదిగిన వస్తువులెన్నో వున్నాయి...." అంటూ కళ్యాణ్రావు కనకరాజు వైభవాన్ని వర్ణించి చెప్పాడు.

"కనకరాజా సామాన్యమైన లక్షాధికారి అయుండాలి. కోటీశ్వరుడయితే ఊళ్ళో చాలా పెద్ద పేరుండాలి...." అన్నాడు గణపతి.

"ఆయన సైలెంటు మనిషి. వైభవం స్వసుఖానికే కానీ ప్రదర్శనకు కాకూడదంటా డాయన. ఇంట్లో కూడా తన వైభవా న్నాయన అందరి ముందూ ప్రదర్శించడు—...."

"నువ్వాయనతో మాట్లేదేవా?"

"లేదు...."

"ఎందుకైనా మంచిది. ముందుగా ఆయన్ని కలుసు

కని మాట్లాడు—"

"ఏం?"

"సైలెంటుగా డబ్బు సంపాయించేవాళ్ళు—సైలెంటుగా యేమయినా చేయగలరు. తన కూతురు నీతో తిరుగుతోందని తెలిస్తే ఆయన సైలెంటుగానే నిన్ను సఫా కట్టించేయగలడు. మీ ప్రేమ గురించి ఆయన తెలుసుకోవడం మంచిది...."

"శ్యామల ఆయనకన్నీ చెప్పేసింది. తండ్రికి మా ప్రేమ యిష్టమేనని ఆమె చెప్పింది నాతో. తన ఇష్టాన్ని తండ్రి కాదనడుట. ఆయనకు నన్ను పరిచయం చేస్తానని శ్యామల చెప్పింది. నేనే వెళ్ళడానికి భయపడుతున్నాను. చిన్నతనం నుంచీ పేదరికంలో పుట్టి పెరిగాను. భాగ్యవంతుణ్ని కలుసుకుని మాట్లాడాలంటే భయంగా వుంది...."

"ఆయన కూతుర్ని ప్రేమించగలిగినప్పుడు — ఆ విషయం ఆయనకు చెప్పడానికి భయమెందుకు?" అన్నాడు గణపతి.

"ఏమో?"

"శ్యామల నిన్ను నిజంగా ప్రేమిస్తుంటే నీకా భయం కలిగుండదు."

"శ్యామల ప్రేమ గురించి నీ కెలా చెప్పేది? ఆమె కారు డ్రైవ్ చేస్తూండగా ఇంజన్ కరాబై నిర్మానుష్య ప్రాంతంలో ఇరుక్కుపోయినప్పుడు మొదటిసారి మా యిద్దరికీ పరిచయమైంది. రెండు రోజుల్లో శ్యామల నాకు డ్రైవింగ్ నేర్పుతానంది. ఎందుకని నేనంటే—గొప్ప వాళ్ళు కాబోయే వాళ్ళందరికీ డ్రైవింగ్ రావడం అవసరమంది. ఒక ఆడపిల్ల పక్కనే కూర్చుని కారు డ్రైవింగ్

నేర్పడమంటే ఆ అదృష్టం మాటల్లో చెప్పలేం. నాకు డ్రైవింగ్ వచ్చేసరికి మేమిద్దరం ప్రేమికుల మైపోయాం. ఇప్పుడు నాకు కారు డ్రైవింగ్ లైసెన్సు కూడా వచ్చేసింది. అదీ శ్యామల పలుకుబడివల్లనే!" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"పరిచయమైన రెండురోజుల్లో నీకు కారు డ్రైవింగ్ నేర్పుతానందంటే ఆమె నీనుంచి ఏదో ప్రయోజనాన్నాశిస్తోందేమో!"

"నావల్ల ఆమెకు ప్రయోజన ముందనుకుంటే అది నా అహంకారమవుతుంది—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"మన ప్రయోజనం మనకు తెలియకనే మనమిలా వుండిపోయాం. మన ప్రయోజనం నువ్వూహించలేవు. మన వల్లనే రాజీవ్ గాంధి ప్రధానమంత్రి అయ్యాడు. ఎన్టీఆర్ ముఖ్యమంత్రి అయ్యాడు. కృష్ణ సినీనటుడయ్యాడు. యండమూరి రచయిత అయ్యాడు. అంతా మనవల్ల పేరు, డబ్బు సంపాయించుకుంటూంటే — మనం మాత్రం ఎప్పుడూ యిలాగే వుండిపోతున్నాం. నీ ప్రయోజనం శ్యామలకు తెలిసినట్లు నీకు తెలిస్తే—నీ గొప్పతన మేముంది?"

"అయితే ఏమంటావ్?"

"నా మాట విని ఆలస్యం చేయకుండా కనకరాజును కలుసుకో. మీ ప్రేమ గురించి ఆయన అభిప్రాయం తెలుసుకో. నువ్వు తక్కువవాడినని అనుకోకు. నీవల్ల ఎందరికో ప్రయోజనముందని గుర్తుంచుకో. నీ వల్ల కనకరాజుకేలాంటి ప్రయోజనముందో తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తూండు...."

"అనుమానం మనిషిని అదృష్టానికి దూరం చేస్తుంది.

శ్యామల ప్రేమ నా అదృష్టం...."

"అది అదృష్టమే కావచ్చు. అదృష్టం సహజంగా వుండాలి. నువ్వు చెప్పింది వింటూంటే ఇందులో కృత్రిమ ముందనిపిస్తోంది...."

"థాంక్యూ గణపతీ—నువ్వు చెప్పిన విషయాలు గుర్తుంచుకుంటాను. మనమిక విడిపోవాలి—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

గణపతి లేచి నిలబడి—"నన్ను మా యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తావా?" అన్నాడు.

"సారీ గణపతీ! ఇప్పుడిక్కడికి శ్యామల వస్తుంది. మే మిద్దరం మాట్లాడుకోవాల్సిన విషయాలెన్నో వున్నాయి-" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

గణపతి నిట్టూర్చి—"శెలవు—" అన్నాడు.

2

శ్యామల తన సుకుమారమైన వ్రేళ్ళతో ఇసుకలో యేవో అక్షరాలు రాస్తూ—"అతడెవరు?" అంది.

"నా స్నేహితుడు. పేరు గణపతి ..."

"అతణ్నిక్కడి కెందుకు రానిచ్చావు? పానకంలో పుడకలాగా— .."

"నువ్వొచ్చే సమయానికి పంపేశానుగా...."

"కళ్యాణ్....నీకు నా ప్రేమ యెప్పటికీ అర్థంకాదు. మనం ఆరున్నరకు కలుసుకుందామని చేశాను కానీ నా మనసురకలు కేస్తూంటే ఆపుకోలేక అయిదున్నరకల్లా వచ్చేశాను. నీ స్నేహితుడి కళ్ళబడ్డం ఇష్టంలేక దూరంగా ఉన్నాను. ఎప్పటికీ అతడు వెళ్ళకపోతూంటే విసిగి పోయి చివరకు నీ కళ్ళబడ్డాను...."

"అవును-నిన్ను చూసే అతణ్ని పంపేశాను. అయాం

సారీ శ్యామలా...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"శ్యామల కాదు, శ్యామూ అను...."

"సారీ శ్యామూ —" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు వెంటనే.

"నిన్న కూడా అంతే! వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్ళి అన్నావు. నిన్ను సినిమాకు కదలేయడానికి నేను చాలా అవస్థపడాల్సి వచ్చింది. ఇతగాడు మన ప్రేమకు మధ్య విలన్‌లా దాపురించాడు. బీచిదగ్గర నీతో ఏం పనట?"

"అతడినేమీ అనొద్దు శ్యామలా...."

"శ్యామల కాదు—శ్యామూ...."

కళ్యాణ్రావు నాలిక్కొరుక్కుని—"శ్యామూ! అతడు నా ప్రాణమిత్రుడు. నాకెవరూ లేని కష్టసమయంలో వారి కుటుంబమే నన్నాదుకుంది. నా కెప్పుడూ మోరల్ సపోర్టిస్తాడు గణపతి. అతడు నా శ్రేయోభిలాషి...." అన్నాడు.

"మన ప్రేమ కథ అతడికి తెలుసా?"

"ఇప్పుడే చెప్పాను—"

"ఏమన్నాడు?"

"శ్యామలా.... సారీ, శ్యామూ.....నిజం చెప్పేస్తున్నాను .... అతడు జరుగుతున్నదంతా కృత్రిమంగా వుందన్నాడు...."

శ్యామల ముఖం ఎర్రబడింది—"నువ్వు నమ్మావా?"

"నేను నమ్ముతానా...?"

"నమ్మకపోతే ఏం చేశావు? అతడి అభిప్రాయం విని ఊరుకున్నావా?"

కళ్యాణ్రావు మాట్లాడలేదు.

"కళ్యాణ్....నీ ప్రేమలో ఆవేశంలేదు. నేను నిన్ను

కళ్యాణ్ అని ముద్దుగా పిల్చుకుంటున్నాను. అలా పిలిచినప్పుడే మనమిద్దరమూ ఒకటేనన్న భావం నాలో కలుగుతుంది. ఆ భావం యెంతో బాగుంటుంది. కానీ నీలో ప్రేమకుమించి సంకోచం యెక్కువగా ఉంది. నన్ను నోరారా శ్యామా అని పిలవలేవు. మన ప్రేమ కృత్రిమమని నీ స్నేహితుడంటే ఆవేశంతో సాచి లెంపకాయ కొట్టలేవు..."

"శ్యామా....అన్నాడు కళ్యాణ్రావు ఆవేదనగా.

"నేను పిలవమన్నాను. పలిచావు. ఆవేదనపడమన్నానని ఆవేదనపడుతున్నావు. నీలో సహజంగా ప్రేమలేదు. నీ స్నేహితుడన్నమాట నిజం. మన ప్రేమలో యేదో కృత్రిమ ముంది..." అంది శ్యామల

"అలా అనొద్దు శ్యామా—మన అంతస్తులు వేరు. నా సంకోచం సహజం"

"నీ సంకోచాన్ని పోగొట్టలేని నా ప్రేమలో యేదో కృత్రిమముండి ఉండాలి. నీ స్నేహితుడు నిజమే చెప్పాడనుకోవాలి...." అంది శ్యామల.

"ప్లీజ్ శ్యామా—అలా అనొద్దు. అనవసరంగా నువ్వు నన్నపార్థం చేసుకుంటున్నావు...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"నిన్న నా స్నేహితురాలికి మన ప్రేమ గురించి చెప్పాను. నీ వివరాలు విని—దరిద్రులతో స్నేహం చేయడమే తప్పు—నువ్వు ప్రేమదాకా కూడా వెళ్ళావా అని వేళాకోళం చేసింది...." ఆగింది శ్యామల.

"అది సహజమే! మన ప్రేమ గురించి అంతా అలాగే అంటారు...." అన్నాడు కళ్యాణరావు చిన్నబుచ్చుకుని.

"నీలో ఆవేశంలేదు. అందుకే నా స్నేహితురాలి

మాటలు నీకు సహజంగా అనిపించాయి. కానీ అప్పుడు నేనేం చేశానో తెలుసా?"

"ఏం చేశావు?" ఉత్సాహంగా అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"దాన్ని సాచి లెంపకాయ కొట్టాను. ఆవేశం నాకెంతి బలాన్నిచ్చిందో ఏమో — నా చేతిముద్ర స్పష్టంగా దాని బుగ్గలమీద పడింది...."

"సారీ శ్యామా...." అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"సారీ చెప్పడం కాదు. ఇప్పుడైనా వెళ్ళి నీ స్నేహితుణ్ణి చెంపదెబ్బ కొట్టివస్తావా?"

"నా స్నేహితుడు నిన్నేమీ అనలేదు శ్యామా— వెంటనే మన ప్రేమ విషయం మీ నాన్నగారికి చెప్పడం మంచిదన్నాడు."

"ఈజిట్....అయితే ఈరోజే రాకూడదూ? నాన్న ఫ్రీగా యింట్లో ఉన్నాడు...." అంది శ్యామల.

"వస్తాను...."

"నువ్వు నువ్వేనా? నీకు నాకంటే నీ స్నేహితుడి మాటలమీదే గురి ఎక్కువలా వుంది. ఏమైతేనేం— థాంక్స్ టూ యువర్ ఫ్రెండ్! నా కోరిక త్వరగా తీర్చేలా చేశాడు...." అంది శ్యామల.

ఇద్దరూ అక్కణ్ణించి లేచారు.

3

అందమైన సోఫాల్లో ఒకరికొకరెదురుగా కూర్చున్నారు కనకరాజు, కళ్యాణరావు.

"నీ గురించి అమ్మాయి చాలా గొప్పగా చెప్పింది. నిన్ను చూస్తూంటే అది అతిశయోక్తులేం చెప్పలేదనిపిస్తోంది—" అన్నాడు కనకరాజు.

కళ్యాణరావు మొహమాటంగా నవ్వాడు.

"నువ్వు నా గురించేమనుకుంటున్నావో తెలియదు. పేదవాళ్ళకీ, మధ్య తరగతివాళ్ళకీ—డబ్బున్నవాళ్ళంటే కొన్ని దురభిప్రాయాలుంటాయి. వాళ్ళూ మనుషులేనని వాళ్ళనుకోరు. నువ్వూ అలాంటివాడివే అయితే నేనాశ్చర్యపోను...." అన్నాడు కనకరాజు.

"నాకు మీరంటే గౌరవం—" అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"గౌరవించడానికి నా గురించి నీకేం తెలుసు? నీ వినయం నీచేత అలా అనిపిస్తోంది. చాలామంది నన్ను డబ్బు చూసి గౌరవిస్తూంటారు. డబ్బుకుమించి గౌరవాన్ని పొందే మరే అర్హత నాకు లేదని నాకు తెలుసు. నువ్వు మాత్రం నన్ను శ్యామల తండ్రిగా గౌరవిస్తున్నావు. అవునా?" అన్నాడు కనకరాజు.

కళ్యాణరావు కాయన ధోరణి దేనికి దారితీస్తుందో తెలియక అయోమయంగా చూశాడు.

కనకరాజు నవ్వి—"నాకు హిపోక్రసీ తెలియదు. నా కూతురిష్టమే నా యిష్టం. నువ్వు నాకు నచ్చావు. మీరిద్దరూ యిష్టపడితే మీ పెళ్ళి జరుగుతుంది. కానీ.." అని ఆగాడు.

ఆ "కానీ" ఎన్నో ప్రేమ కథలమధ్య అడ్డుగోడగా నిలిచిందని కళ్యాణరావుకు తెలియకపోలేదు. అతడి శరీరంలో ఉన్నట్లుండి రక్తపు పోటు హెచ్చయింది.

"కంగారుపడకు. నేను నీ గురించి చెప్పడానికి ప్రయత్నించడంలేదు. శ్యామల గతం గురించి నువ్వు కొంత తెలుసుకోవాలి...."

"శ్యామల గతమా?" అన్నాడు కళ్యాణరావాశ్చ

ర్యంగా.

కనకరాజతడి ఆశ్చర్యాన్ని పట్టించుకోకుండా చెప్పుకు పోసాగాడు.

శివరాం డేరింగ్, డాషింగ్ యంగ్ మాన్. అతడు కనకరాజుకు దూరపు బంధువు కూడా!

మూడేళ్ళ క్రితం శివరాం ఈ ఊరొచ్చాడు. వచ్చినపుడు కూడా పాతికవేలు తెచ్చుకొచ్చాడు. కనకరాజింట్లో ఓ గదిలో మకాం పెట్టాడు.

ఇప్పుడు శివరాం ఉంటున్న బంగళా ఖరీదు అయిదు లక్షలు. ఆదతడి స్వంతం. అప్పుడప్పుడు కనకరాజుని పలకరించడానికి వస్తూంటాడు. అతడికి తీరుబడి చాలా తక్కువ.

అలాంటి శివరాం శ్యామలవంటి ఆధునిక యువతినాకర్షించడంలో ఆశ్చర్యం లేదు. శ్యామల అతడి ప్రేమలో పడింది. అతణ్ణి గాఢంగా ప్రేమించింది. పూర్తిగా నమ్మింది.

శివరాం ఆమె అమాయకత్వాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని—లోబర్చుకోవాలనుకున్నాడు. పవిత్రతకు ప్రాధాన్యతనిచ్చే శ్యామల ముందతడి ఆటలు సాగలేదు. చివరికతడు శ్యామలను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాడు.

అప్పుడు తెలిసింది శ్యామలకు — శివరాం అసలు స్వరూపం!

శివరాంకు లేని దురలవాటు లేదు.

రాత్రిళ్ళు క్లబ్బులో అదుపులేకుండా తాగుతాడు శివరాం. అతడికి చాలామంది స్త్రీలతో పరిచయముంది. డబ్బిచ్చి స్త్రీ సుఖాన్ని కొనుక్కుంటాడతడు.

శ్యామల అతణ్ని నిలదీసి అడిగింది.

"డబ్బు సంపాదించడం విషయంలో ఆడదానికీ మగాడికీ పెద్ద తేడా లేదు. పవిత్రతను పక్కన పెట్టి నీతిని వదిలిపెట్టినప్పుడే అందమైన ఆడపిల్ల లక్షలకు లక్షలార్జించగలుగుతుంది. డబ్బు సంపాదించాలంటే మగాడూ అంతే! నువ్వు నా బయటి జీవితం గురించి పట్టించుకోకు. ఇంట్లో రామయ్యలా ఉంటాను. నువ్వు మహారాణిలా జీవించగలవు—" అన్నాడు శివరాం.

"నీ గతాన్ని మరిచిపోతాను. నీ పద్ధతి మార్చుకో" అంది శ్యామల తను ప్రేమను మరిచిపోలేక.

"నా పద్ధతి మార్చుకోలేను. మోసం నాకు గిట్టదు. లేకుంటే నా విషయాలన్నీ నీకు తెలియకుండా రహస్యంగా ఉంచేవాణ్ణి. నీకు అనుభవం తక్కువ. అందుకే నా పద్ధతి తప్పనుకుంటున్నావు...." అన్నాడు శివరాం.

శ్యామల అతడికెంతగానో నచ్చజెప్పాలని చూసింది. ఫలించలేదు. అప్పుడామె అతడికి దూరంగా ఉండనారంభించింది.

"స్త్రీ ఒకరినే ప్రేమిస్తుంది. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ ఆ ప్రేమను చంపుకోలేదు. మరిచిపోలేదు. నన్ను కాదని వేరొకడితో నువ్వు సుఖపడలేవు...." అని శివరాం శ్యామలను హెచ్చరించాడు.

"నేను నిన్ను ప్రేమించానని భ్రమపడ్డాను. నేనింకా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాననుకుంటే అది నీ భ్రమ. గుడ్ బై" అంది శ్యామల.

"అలా శ్యామల శివరాంకి గుడ్ బై కొట్టినా—ఆమె అప్పట్నించీ అన్యమనస్కంగా ఉండేది. అది నాకెంతో అసంతృప్తిగా ఉండేది. నీతో పరిచయమైన తర్వాత శ్యామలలో మళ్ళీ కొత్త ఉత్సాహం చూశాను. నువ్వు

యోగ్యుడివైతే బాగుండుననుకున్నాను. అయితే నీకు శ్యామల గురించిన నిజం కూడా తెలియాలి. చెప్పేయమన్నాను. తను చెప్పలేనంది. అయితే నేనే చెబుతున్నాను. నువ్వు రానంటున్నావంది. ఈ రోజు వచ్చావు. అంతా నీకు చెప్పాను. ఏదీ నేను దాచడంలేదు. శ్యామల వివాహం చేసుకుంటానంటే కోటిమంది వరులు వచ్చి క్యూలో నిలబడతారు. ఆమె వివాహం నాకో సమస్య కాదు. కానీ తల్లిలేని బిడ్డ శ్యామల. చదువుకున్న ఆధునిక యువతి శ్యామల. అందుకే అన్నీ ఆమెకు వదిలిపెట్టాను. తానెన్నుకున్న వరుడికే యిచ్చి ఆమెకు పెళ్ళిచేయాలనుకుంటున్నాను. నువ్వు నీ నిర్ణయాన్నిప్పుడే చెప్పేయక్కర్లేదు. శ్యామలను పెళ్ళిచేసుకునేముందు నువ్వోసారి శివరాంని కలుసుకోవడం మంచిది...."

"ఎందుకని?"

"శివరాం తత్వం నాకు తెలుసు. అతడికి శ్యామలంటే ఆశ ఉంది. ధనగర్వముంది. శ్యామల పెళ్ళిచేసుకుంటే నిన్ను వేటాడతాడు. ఆమె గురించి నీకు లేనిపోనివి చెప్పి నమ్మిస్తాడు. పెళ్ళయ్యాక మీ దంపతులమధ్య అపార్థాలు రేగడం నాకిష్టంలేదు...." అన్నాడు కనకరాజు.

కళ్యాణ్రావు శివరాం వివరాలు తెలుసుకుని—"నేనతణ్ని కలుసుకుంటాను. అయితే నిర్ణయం తీసుకునేందుక్కాదు. నా నిర్ణయం యెప్పుడో అయిపోయింది. నేను శ్యామలను పెళ్ళి చేసుకుంటాను—" అన్నాడు.

"మరి శివరాంను కలుసుకోవడం దేనికి?"

"అలాంటి వాళ్ళకు బుద్ధిచెప్పడం నా కర్తవ్యం-" అంటూ లేచాడతడు.

శ్యామల వచ్చి అతణ్ని గేటుదాకా దిగబెట్టింది—

"నువ్వు శివరాంని కలుసుకోవద్దు—" అందామె.

"ఏం?"

"లేనిపోని విశేషాలు సృష్టించడంలో అతడికతడే సాటి. అతడు నీకలాంటి విశేషాలు చెబుతాడోనని నా భయం...."

"శ్యామా—నీమీద నీకు నమ్మకముందా?"

"ఉంది—"

"నాకూ నీమీద నమ్మకముంది.... ...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"థాంక్యూ కళ్యాణ్—" అంది శ్యామల.

గేటుదాకా వచ్చేక—"ఒకవేళ నీ గతం చెడ్డదే అయినా కూడా నాకు బాధలేదు. వర్తమానంలో నువ్వు వచ్చావు. భవిష్యత్తులో మనం సుఖపడతాం. అంతే నాక్కావలసింది. కంటికి కనిపించని గతం నన్ను బాధించదు. అది నాకు లేనట్లే లెక్క!" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"అయితే నువ్వింక శివరాంని కలుసుకోవడమెందుకు?"

"శ్యామా—కాబోయే భర్తగా నాకు కొన్ని బాధ్యతలున్నాయి. అందులో ముఖ్యమైనది శివరాంలాంటి వాడికి బుద్ధి చెప్పడం—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు ఆమితావేశంగా.

అతడి ఆవేశాన్ని కనిపెట్టిన శ్యామల—"ఇతడు నన్ను నిజంగా మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాడు—"అనుకుంది.

4

కళ్యాణ్రావు అప్పుడు తిన్నగా శివరాం బంగళాకు వెళ్ళాడు. బంగళాలో పెద్ద హాలుంది. అతడక్కడకు

వెళ్ళేసరికి హాల్లో శివరాంకాక యెనమండుగురు పెద్ద మనుషులున్నారు.

"ఏమిటి నీకు నాతో పని?" అన్నాడు శివరాం.

శివరాంముందు కళ్యాణ్రావు పిట్టలా ఉన్నాడు.

చెయ్యెత్తు మనిషతడు. పెర్సనాలిటీలో సినీ నటుడు ధర్మేంద్రలా ఉన్నాడు. అందంలో దేవానంద్‌ను మించి పోయాడు.

"నీతో ప్రయివేటుగా మాట్లాడాలి...."

"అయితే ఓ గంటైనా ఆగాలి."

"ఎందుకు?"

"ఇప్పుడు నేను, నా స్నేహితులు కాసేపు ఎంజాయ్ చేయాలి...."

"అంతవరకూ నేనేం చేయాలి?"

"కావాలంటే నువ్వూ యిక్కడ కూర్చోవచ్చు...."

కళ్యాణ్రావు అక్కడే కూర్చున్నాడు.

శివరాం చప్పట్లు కొట్టాడు.

హాల్లో యిద్దరు యువతులు ప్రవేశించారు. వారు పలుచని దుస్తులు వేసుకున్నారు. లోదుస్తులు లేవు. ఇద్దరూ పచ్చని బంగారుఛాయలో మెరిసిపోతున్నారు. లేతవయసులో ఉన్నారు.

ఉన్నట్లుండి హాల్లో సంగీతం వినిపించ సాగింది.

యువతులిద్దరూ నృత్యం ప్రారంభించారు. నృత్యం కొనసాగిస్తూ వారు—శివరాం స్నేహితుల వద్దకు వెడుతున్నారు. వాళ్ళు వారి దుస్తులు తొలగించే ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు.

పావు గంటలో యువతులిద్దరూ నగ్నంగా తయారయ్యారు.

ఆ తర్వాత ఆ నృత్యం పోకడ మారింది.

యువతులలో ఒకామె పురుషుడిగా, మరొకామె ప్రియురాలిగా నటన ప్రారంభించారు.

జుగుప్సాకరంగా ఉందా ప్రదర్శన.

కళ్యాణ్రావుకు కళ్ళు వేడెక్కింది. శివరాం అతడి భుజంమీద చేయివేసి — "కనకరాజు నిన్నిక్కడకు పంపాడా?" అన్నాడు.

"నీకెలా తెలుసు."

"నాకు చాలా తెలుసు. నువ్వు కానీ శ్యామల వలలో పడలేదు కదా!" అన్నాడు శివరాం.

"వలేమిటి?"

"ప్రదర్శన చూస్తున్నావుగదా—కొన్నాళ్ళ క్రితం ఇలాంటి ప్రదర్శనే ఇక్కడ శ్యామలచేత ఇప్పించాను-" అన్నాడు శివరాం.

కళ్యాణ్రావు నుదుటిమీద స్వేదబిందువులు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. కానీ అతడు మాట్లాడలేదు. శివరాం చెప్పుకుని పోతున్నాడు.

"నా స్నేహితులు సామాన్యులు. వాళ్ళ అభిరుచులు కనిపెట్టి నా ఇంట్లో ఇలాంటి అద్భుత ప్రదర్శనలేర్పాటు చేస్తూంటాను. అందుకే వాళ్లు నా స్నేహాన్ని వదులుకోలేరు. ఈ ప్రదర్శన చూసి వాళ్ళ శరీరాలు, మనసు ఆవేశంలో ఉంటాయి. ఆ ఆవేశం చల్లారడానికి ఇంట్లో యేర్పాట్లున్నాయి. కావాలంటే నీకూ అలాంటి ఏర్పాటు చేయగలను. అయినా సరే—నువ్వు నాతో నే మాట్లాడాలనుకుంటే—ఆ ఏర్పాటు సంగతి మరిచిపోయి నాతో రా—" అంటూ లేచాడు శివరాం.

కళ్యాణరావతణ్ని అనుసరించాడు.

శివరాం నవ్వుతూనే—"అయితే ఏర్పాటక్కర్లేదన్న మాట నీకు—" అన్నాడు.

కళ్యాణ్రావు జవాబివ్వలేదు.

ఇద్దరూ ఓ గదిలో ప్రవేశించారు. వాళ్ళడుగు పెట్టిన వెంటనే గది తలుపులు మూసుకున్నాయి.

గదిని చూసి కళ్యాణ్రావు ఆశ్చర్యపోయాడు. అది శోభనం గదిలా ఉంది. గదిలో పూలపాన్పుపైన ఓ యువతికూడా కూర్చుని ఉంది.

"కంగారు పడకు. ఏర్పాటు నీక్కాదు. నాకు. నీ గురించి నా సమయం వృధాచేసుకోలేనుకదా. నా కోర్కెలను వాయిదా వేసుకోలేనుకదా! ఏం చెబుతావో చెప్పు...." అంటూ అతడు మంచం సమీపించాడు. అతణ్ని చూస్తూనే మంచంమీది యువతి లేచి నిలబడి—అతణ్ణి బలంగా కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆమె కక్కడ కళ్యాణ్రావున్నాడన్న ధ్యాసే ఉన్నట్లులేదు.

కళ్యాణ్రావు ఇబ్బందిగా ఫీలయ్యాడు. అతడు వెనక్కు తిరిగి—"నేను నీతో మరోసారి మాట్లాడతాను—" అన్నాడు.

"వెళ్ళిపోకు. నువ్వు మాట్లాడ్డం అయ్యేదాకా గది తలుపులు తెరుచుకోవు—" అన్నాడు శివరాం.

కళ్యాణ్రావుకు తప్పలేదు. అతడు శివరాం శృంగార చేష్టలను చూస్తూనే తన్నుతాను సంబాళించుకుంటూ—"నేను శ్యామలను పెళ్ళిచేసుకుంటున్నాను-" అన్నాడు.

శివరాం నవ్వి—"నువ్వు చాలా మంచి వాడిలా గున్నావు. శ్యామలవంటి కులటను చేసుకోకు—" అన్నాడు.

"శ్యామల కులట కాదు—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు

ఆవేశంగా.

"మనిషి ముఖం చూస్తే కలట అవునో కాదో తెలియదు. శ్యామల యెలాంటిదో తెలుసుకోవాలంటే నీకు ఋజువులు చూపిస్తాను—" అంటూ అతడు మంచం మీద తలగడా యెత్తి ఓ కవరు తీసి అందించాడు.

కళ్యాణ్రావు ఫోటోలు తీశాడు కవర్లోంచి.

అన్ని ఫోటోల్లోనూ శ్యామల ఉంది. మొత్తం పన్నెండు ఫోటోలున్నాయి.

ఆ ఫోటోలు చూశాక అతడికి శ్యామల శరీరంలో తెలుసుకోవాల్సిన రహస్యాలేమీ లేవు.

"శ్యామల నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానంది. నేనెలా చెబితే అలా వింటానంది. పెళ్ళి కభ్యంతరం పెట్టానని కోపగించుకుని నాతో మాట్లాడ్డం మానేసింది .. "

"అబద్ధం—...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు ఆవేశంగా.

"ఏమిటి—నీ చేతిలోని ఫోటోలా?"

"ఈ ఫోటోలతో నాకు నిమిత్తంలేదు—" అంటూ కళ్యాణ్రావవి శివరామ్మీదకు విసిరాడు.

"నిజమైన ప్రేమికుడివి. శ్యామల సుఖపడుతుంది. నువ్వు కష్టపడతావు—" అని నవ్వాడు శివరామ్.

"నిజమైన ప్రేమికుడేం చేస్తాడో తెలుసుకోవాలనుందా?" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఊఁ చెప్పు...."

"శ్యామలను పెళ్ళిచేసుకుంటాడు. నువ్వెంత ప్రయత్నించాక కూడా—"

"అంతేనా—యింకా యేమైనా చెప్పగలవా?"

"నేను వెడతాను...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"సరే—వెళ్ళు. కానీ నిజమైన ప్రేమికుడింకా యేమైనా చేయగలదేమో తోస్తే—నువ్వు నాకు టెలిఫోన్ చేసి చెప్పు.... తెలుసుకుంటాను—" అన్నాడు శివరామ్ వెటకారంగా.

కళ్యాణ్రావు అక్కణ్నుంచి సులభంగానే బైటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఆవేశంలో అతడికి పరిసరాలు తెలియడంలేదు.

తను చూసిన అసభ్య నృత్యం...

శివరాం మాటలు....

శ్యామల ఫొటోలు....

శివరాం,అతడి ప్రియురాలు తన కళ్ళెదుటే శృంగార చేష్టలు....

రెండురకాల ఆవేశాలు కళ్యాణ్రావును బాధిస్తున్నాయి.

ఒకటి శివరాం అంటే కోపం. రెండు శరీరంలో తాపం.

ఎలాగో అతడిల్లు చేరుకునేసరికి గుమ్మం దగ్గరే అతడి ఆవేశం పూర్తిగా చల్లారిపోయింది.

అక్కడ కూర్చొని ఉన్న ఓ వృద్ధురాలిని చూసి—"అమ్మా—నువ్వెప్పుడొచ్చావ్?" అన్నాడతను.

"వచ్చి గంటయింది. ఎదురింట్లో చాలాసేపు కూర్చున్నాను. వాళ్ళెక్కడికో బైటికి వెడుతున్నారు. తాళాలు నాకిచ్చి వెడతామన్నారు. వద్దన్నాను—...." అంది కళ్యాణ్రావు తల్లి రుక్మిణమ్మ.

కళ్యాణ్రావు తలుపు తాళం తీస్తూ—"ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు.

"నీకు మంచి సంబంధం వచ్చిందిరా! పిల్ల చిదిమిదీపం

పెట్టుకు నేలాగుంటుంది. మంచి సంప్రదాయమయిన కుటుంబం..." అంది రుక్మిణమ్మ.

5

మర్నాడుదయం పెందరాళే బయల్దేరి కనకరాజింటికి వెళ్ళాడు కళ్యాణ్రావు. ఇంట్లో కనకరాజు లేడు. శ్యామల ఉంది.

జరిగిందంతా శ్యామలకు చెప్పాడతడు.

శ్యామల అంతా విని—"శివరాంకు ట్రిక్ ఫొటోగ్రఫీ తెలుసు. మహా పతివ్రతలక్కూడా అతడు నగ్న చిత్రాలు తీయగలడు—" అంది.

"అదే నేనూ అనుకున్నాను...."

"యూ ఆర్ రియల్ లవర్—అయ్ లైక్యూ వెరీ మచ్...."

కళ్యాణ్రావు చటుక్కున ఆమెను కౌగలించుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. శ్యామల తెల్లబోయి అతణ్ని విడిపించుకుని—"ఏమిటిది?" అంది.

"అయాం సారీ—శ్యామూ! శివరాం యింటి నుంచి బైటపడినప్పుడు నే నెలాంటి అవస్థలో ఉన్నానో ఊహించలేవు. మీ యింటికి వచ్చి నీ కౌగిలిలో వాలిపోవాలనిపించింది. నిన్ను కలుసుకోవడం కుదరకపోతే—తప్పు చేసయినా సరే నా కోరిక తీర్చుకోవాలనిపించింది. అదృష్టంకొద్దీ యింటికి వెళ్ళేసరికి అమ్మ ఉంది. లేకుంటే పతనమైపోయేవాణ్ని. అమ్మ నన్ను చిన్నప్పుడెన్నోసార్లు తప్పు చేయకుండా ఆపింది. ఇప్పుడూ అదే జరిగింది—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

శ్యామల ఆశ్చర్యపడి రుక్మిణమ్మ రాకకు కారణమడిగింది. తల్లి పెళ్ళి సంబంధం తెచ్చిన విశేషం చెప్పా

డతడు.

"అయితే నీ పెళ్ళి దగ్గర పడిందన్న మాట—యేం నిర్ణయం తీసుకుంటావ్?" అంది శ్యామల.

"నా నిర్ణయం యెప్పుడో అయిపోయింది. అమ్మను కూడా ఒప్పిస్తాను. వెంటనే మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"అది చెప్పడానికేనా యిప్పుడొచ్చావు?" అంది శ్యామల.

"కాదు—ఒక విషయంలో నిన్ను సలహా అడుగుదామని వచ్చాను...."

"ఏమిటది?"

"నిజమయిన ప్రేమికులేం చేస్తాడో తెలియబర్చమని సవాలు చేశాడు శివరాం. అతగాడికి బుద్ధివచ్చే పనేదైనా చేయాలనుంది...."

"వెరీగుడ్ అయిడియా....నా మనసులోని మాట చెప్పావు...."

"నా కేమీ స్ఫురించ లేదు...."

"చాలా సింపుల్..శివరాం ఎప్పుడెప్పుడెక్కడెక్కడ తిరుగుతూంటాడో నాకు తెలుసు. ఈ రోజు సాయంత్రం అతడు ఎగ్జిబిషన్కు వెడతాడు. అక్కడ నువ్వు పదిమందిలో అతడి చేయిపట్టుకుని—'రాస్కెల్—పెద్ద మనిషిలా వేషం వేసుకుని వచ్చి నా పర్సు కొట్టేస్తావుట్రా—బ్లడీ—పిక్ పాకెట్....' అను....అంతే—జనం అతణ్ని చావదంతారు...."

"చాలా బాగుంది అయిడియా—" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"వెంటనే వెళ్ళు. ఆఫీసులో రిహార్సల్సు వేసుకో—"

అంది శ్యామల.

అక్కణ్నించి ఉత్సాహంగా వెళ్ళిపోయాడు కళ్యాణ్రావు.

6

శివరాంకది విచిత్ర పరిస్థితి. అలా జరుగుతుందని అతడనుకోలేదు. సమీపంలో అతడి అనుచరులెవ్వరూ లేరు.

జనం చుట్టూ చేరి అతణ్ని చావబాదుతున్నారు.

ఓ ప్రెస్ ఫోటోగ్రాఫర్ ఉత్సాహంగా ఫోటోలు తీస్తున్నాడా దృశ్యాన్ని.

ఆ సమయంలో శ్యామల అక్కడ అడుగుపెట్టి—

"ఆగండి!" అంటూ గట్టిగా అరిచింది.

శివరాంపై దాడి ఆగిపోయింది.

"ఇతడు నాకు బాగా తెలుసు. ఊళ్ళో బాగా పేరున్న పెద్దమనిషి. పేరు శివరాం.... ఎవరో పొరపాటు పడ్డారు...." అంది శ్యామల.

"ఈ అమ్మాయి కూడా గ్యాంగ్ లో మనిషయుంటుంది...." అన్నాడు గుంపులో ఒకడు.

అక్కడే ఉన్న కళ్యాణ్రావు వెంటనే—"ఈమె గ్యాంగ్ లో మనిషి కాదు. ప్రముఖ హోల్ సేల్ వ్యాపారస్థుడు కనకరాజుగారమ్మాయి శ్యామల. నాకు తెలుసు" అన్నాడు.

"అరే—కళ్యాణ్-నువ్వా? నువ్వు చూస్తూ శివరాంగారిని దెబ్బలు తిననిచ్చావా? నీకీయన తెలియదూ?" అంది శ్యామల.

"తెలియదు...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఇతడే—ఈయన్ను దొంగన్నది...." అన్నాడు గుంపులో ఒకడు. అతడి గొంతుతో చాలా గొంతులు

కలిశాయి.

"ఇప్పుడూ నేనామాట అంటాను. ఈయన నా జేబులో చేయిపెట్టి పర్సు తీశాడు........"అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఒరేయ్-లక్షలకు లక్షలు సంపాదిస్తున్నాను. నాకు నీ బోడి పర్సెందుకురా?" అంటూ నీరసంగా అరిచాడు శివరాం.

"ఆవేశపడకు. పొరపాట్లెవరికైనా వస్తాయి. పద—యింటికి పోదాం—" అంటూ శ్యామల శివరాం నక్కణ్ణించి తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

గుంపులో జనం ఆమెకభ్యంతరం పెట్టలేదు.

"నిజంగా ఆమె నీకు తెలుసా? లేక ఆడపిల్ల అడ్డొచ్చింది కదా అని అయిస్సైపోయి అబద్ధం చెప్పావా?" అన్నాడు గుంపులో ఒకడు కళ్యాణ్రావుతో.

"అనుమానముంటే ఆమెతో వెళ్ళండి...." అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

ప్రెస్ ఫోటోగ్రాఫరు వెంటనే అక్కణ్ణించి పరుగెత్తాడు. అతడికి మంచి కథ దొరుకుతుందని నమ్మకంగా ఉంది.

7

"ఇంతాలస్యంగా వచ్చావేంరా?" అంది రుక్మిణమ్మ.

"ఎగ్జిబిషన్కు వెళ్ళానమ్మా!" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఎగ్జిబిషన్కు వెళ్ళాలనుకుంటే ఇంటికొచ్చి వెళ్ళాల్సింది. నేనూ వచ్చేదాన్నిగా."

కళ్యాణ్రావు మాట్లాడలేదు.

"నీ పద్ధతి నాకు నచ్చలేదు. తొందరగా పెళ్ళి చేసుకో. ఒకప్పుడయితే ఇలా అడ్డమైన తిరుగుళ్లూ అల

వాటులేవు నీకు. ఇప్పుడు నీకు కళాపాళా లేకుండా పోయింది—" అంది రుక్మిణమ్మ.

కళ్యాణ్రావు మౌనంగా ఊరుకున్నాడు.

"ఆలోచించి చెబుతానన్నావు. నేను చెప్పిన సంబంధం గురించి ఏమంటావు?" అంది రుక్మిణమ్మ.

శ్యామల గురించి చెప్పాలని నోటి చివరిదాకా వచ్చింది కళ్యాణ్రావుకు. ఎందుకో వెంటనే చెప్పలేక పోయాడు.

"ఇంకోరోజు టైము కావాలమ్మా—నాకు!" అన్నాడతడు.

"నేనిక్కడెన్నాళ్ళో ఉండలేను. నాన్నగారేమో బొత్తిగా సర్దుకుపోలేరు. చెల్లాయే చేతులు కాల్చుకోవాలి. దానికింకా వండి వార్చిపెట్టే వయసేదీ—అంతా నీకే తెలుసు—" అంది రుక్మిణమ్మ.

"ఈ పురాణమంతా ఎందుకు? ఒక్కరోజు మాత్రమే కదా నేనడిగిన టైము?" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఒకోసారి ఒక్కరోజు చాలు—చరిత్ర తలకిందులయ్యేందుకు. నీకిప్పుడా ఒక్కరోజు మాత్రం టయిమెందుకు?" అంది రుక్మిణమ్మ.

"అది కూడా ఒకరోజు తర్వాతే తెలుసుకుంటావు-" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"ఏం తెలుసుకుంటానో!" అని నిట్టూర్చింది రుక్మిణమ్మ.

రాత్రి భోజనానికి క్యారియర్ తెప్పించాడు కళ్యాణ్రావు. ఇద్దరి భోజనాలూ అయ్యేసరికి తొమ్మిదయింది.

అప్పుడో చిన్న కుర్రాడు వాళ్ళింటికొచ్చి ఓ చీటీ యిచ్చాడు కళ్యాణ్రావుకి. అది శ్యామల పిలుపు.

చదివేసి చించి అవతల పారేయమందామె.

అనుకోకుండా కనకరాజు ప్రయాణంమీద ఊరి కెళ్ళాట. తనేమో ప్రస్తుతం ఓ స్నేహితురాలింట్లో ఉందిట. తను వచ్చేసరికి పదిన్నర కావచ్చునని అంతకు బాగా ముందుగానే వచ్చి యింట్లో ఉండమనీ చాలా ముఖ్యమైన విశేషాలు మాట్లాడాలనీ రాసిందామె. ముఖ్యంగా సాయంత్రం అతడు చేసినదానికి మంచి బహుమతి నిస్తానంది.

కళ్యాణ్రావు శరీరం పులకరించింది.

శ్యామల తను చేసిందానికి కృతజ్ఞతగా తన్ను పిలుస్తోంది.

ఇంట్లో తండ్రిలేదు.

రాత్రి సమయంలో దర్వాన్ గేటుదగ్గర, ఓ పనివాడు మాత్రం యింట్లోనూ ఉంటారు. వాడైనా పిలిచినప్పుడే ప్రత్యక్షమవుతాడు.

శ్యామల తనకు కాబోయే భార్య. ఆమె తను సాధించిన దానికంత సంతోషించిందంటే — ఏకాంతంలో తన్ను దగ్గరకు రమ్మంది.

"థాంక్యూ శ్యామలా!" అనుకున్నాడతడు మనసులో.

"అమ్మా అర్జంటు పనిమీద బయటకు వెళ్ళాలి. కాస్త ఆలస్యంగా వస్తే కంగారుపడకు. నా గురించి ఆలోచించకుండా నిద్రపో! అన్నీ తెల్లవారుజామున చెబుతాను—" అంటూ అతడింట్లోంచి బైటపడ్డాడు.

దారిలో శ్యామల పంపిన చీటీ ముక్కలుచేసి అవతల పారేశాడు.

ఆటోలో కనకరాజిల్లు చేరుకున్నాడు.

దర్వాన్ అతడికి సెల్యూట్ చేసి— "ఇంట్లో చిన్నమ్మ

గారు లేరు. అయ్యగారూ లోపల లేరు—" అన్నాడు.

"ఆ విషయం నాకు తెలుసు. ఇంట్లో అసలెవరైనా ఉన్నారా?" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు యధాలాపంగా.

"ఆఁ భూషయ్యున్నాడు సర్....శివరాం బాబు కూడా ఉన్నాడు" అన్నాడు దర్వాన్.

కళ్యాణ్రావు ఆశ్చర్యపడి — "శివరామా? అతడేం చేస్తున్నాడిక్కడ?" అన్నాడు.

"ఆ బాబు బాగా గాయపడ్డాడు. చిన్నమ్మగారు డాక్టర్ని పిలిపించారు. ఆయనింకా లేచి తిరిగేలా లేడు" అన్నాడు దర్వాన్.

కళ్యాణ్రావు కొద్దిగా నిరుత్సాహపడ్డాడు.

శ్యామల ఉద్దేశ్యమేమిటి? శివరాం ఉండగా తన నెందుకు పిలిచిందామె?

ఆలోచిస్తూనే అతడు లోపల అడుగుపెట్టాడు.

హాల్లో అతడికి భూషయ్య కనిపించి నమస్కరించాడు.

"చిన్నమ్మగారింకా రాలేదా?" అడిగాడతడు.

"లేదండి...."

"సరే—యిక్కడ కూర్చుంటాను...."

"శివరాం బాబును కలుసుకోరా?"

"ఎందుకు?"

"ఆ బాబుకు బాగా దెబ్బలు తగిలాయి. తమరు చూడ్డానికి రావచ్చునని అమ్మగారు చెప్పారు...."

శివరాం కదలలేని స్థితిలో ఉండగా తను చూడాలని శ్యామల అభిమతం కావచ్చు.

"ఎక్కడున్నాడు శివరాం?"

భూషయ్య ఓ గదివైపు చూపించాడు.

"అమ్మగారు బయటకు వెళ్ళి ఎంత సేపయింది?"

"రెండుగంటలవుతుందండి...."

"నువ్వు రా—ఆ బాబును చూద్దాం...."

"ఆ గదిలోకింకెవర్నీ రావద్దని చిన్నమ్మగారు చెప్పారు. శివరాం బాబు ఈ స్థితిలో మావంటి వారి కళ్ళబడ్డానికి చిన్నబుచ్చుకుంటాట్ట...."

కళ్యాణ్రావు తనలో తాను నవ్వుకుని ఆ గదిలో ప్రవేశించి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఆ గది శోభనం గదిలా అలంకరించబడింది.

గదిలో వేరే మనుషులెవ్వరూ లేరు.

మల్లెల వాసన గుబాళిస్తున్న మంచాన్ని సమీపించాడు కళ్యాణ్రావు. మంచంమీద మధ్యగా నాలుగు మల్లెపూలు ఒత్తుగా ఆపబడిన ఓ చీటీ....

"డియర్ కళ్యాణ్! కాసేపట్లో నేను వస్తాను. నా ఏర్పాట్లెలాగున్నాయి? అన్నీ వచ్చేక మాట్లాడుకుందాం. నువ్వు కాసేపు మంచంమీద విశ్రాంతి తీసుకో. చదవగానే ఈ చీటీ ముక్కలు ముక్కలు చేసి టాయ్‌లెట్లో—కొట్టేసేయ్...."

శ్యామల ఆహ్వాన మనవి!

కళ్యాణ్రావు తనువు మరోసారి నిలువెల్లా పులకరించింది.

"శ్యామా డియర్....నీ మేలు మరిచిపోలేను. నీ పరిచయం నా అదృష్టం—" అనుకున్నాడతడు.

నిజమైన ప్రేమికుడేం చేస్తాడో తను చేస్తే—నిజమైన ప్రేమ ఏం చేస్తుందో—ఆమె చూపించమంది.

గదికి అటాచ్‌డ్ బాతుంది. కళ్యాణ్రావు ఆమె చెప్పినట్లే చీటీ చింపిపారేసి టాయ్‌లెట్లో వేసి కొట్టేశాడు. తర్వాత వచ్చి మంచంమీద పడుకున్నాడు.

హాయిగా ఉండతడికా మంచంమీద!

అలాంటి పడక సుఖం అతదెన్నడూ ఎరగడు.

అటువంటి మంచంమీద పడుకోవడమే ఒక అదృష్టం. ఆ అదృష్టానికి శ్యామల తోడవుతానంటోంది.

అందుకే ఈ గదిలో శివరాం ఉన్నాడనన్న భ్రమ కలిగించింది!

శివరాం ఏమయ్యాడు?

కళ్యాణ్రావుకంతా విచిత్రంగా ఉంది. అయితే అతడి మెదడు జరగబోయే దానిగురించే యెక్కువగా ఆలోచిస్తోంది.

అలా యెంతసేపు గడిచిందో తెలియలేదు.

ఉన్నట్లుండి మంచం పక్కనే టీపాయ్మీదున్న టెలిఫోన గణగణ మ్రోగింది. కళ్యాణ్రావు ఫోనందు కున్నాడు.

"కళ్యాణ్! నేను శ్యామలను మాట్లాడుతున్నాను.." అంది ఫోన్లో గొంతు.

"శ్యామా! ఇంకా ఎంతసేపు నే నెదురుచూడాలి?" అన్నాడు కళ్యాణరావు.

"గదిలో తలగడ క్రింద కారు తాళాలున్నాయి. అటాచ్డ్ బాత్రూంలోంచి గ్యారేజిలోకి దారి ఉంది. కారు స్టార్టుచేస్తే గ్యారేజి తలుపులు వాటంతటవే తెరుచుకుంటాయి. నువ్వు వెంటనే బయల్దేరి వీణా థియేటర్ మీదుగా సఫారీ హోటల్ దగ్గరకు రా-చాలా అర్జంటు ...."

"ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు కళ్యాణ్రావు.

"అంతా నీకు కలుసుకున్నాక చెబుతాను. ఫోన్లో ప్రశ్నలేమీ అడక్కు—వెంటనే బయల్దేరి రా—మన

కోసం నేను ముందనుకున్నకంటే మంచి ఏర్పాట్లు చేశాను....”

కళ్యాణరావు ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“ఏమిటో అంతా చాలా సస్పెన్సుగా ఉంది—” అనుకున్నాడతడు. అయితే అతురాలా శ్యామల చెప్పి నట్లే చేశాడు.

గేటు దగ్గర దర్వాన్ అతణ్ని అడ్డగించలేదు.

కారు శరవేగంతో వీణా థియేటర్ దాటి సందు తిరిగేసరికి—అక్కడ పోలీసులతణ్ని ఆపారు.

కళ్యాణరావు ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

“ఈ దారిలో కొందరు స్మగ్లర్సు హెరాయిన్ తీసుకుని వెడతారని కబురు తెలిసింది—” అన్నాడు పోలీసిన స్పెక్టర్.

వాళ్ళు కారంతా వెదికారు. ఏమీ దొరకలేదు. కళ్యాణరావును శోధించారు. ఏమీ దొరకలేదు.

అన్యమనస్కంగానే కారు డిక్కీని తెరిచారు.

అందులో ఉందో శవం.

కళ్యాణరావు తెల్లబోయాడు.

“వాటీస్ దిస్!” అన్నాడినస్పెక్టర్.

కళ్యాణరావుకు నోటమాటరాలేదు కానీ శవాన్నతడు గుర్తుపట్టాడు. అది శివరామది!

“వాటీజ్ దిస్!” ఇన్‌స్పెక్టర్ గద్దించాడు.

కళ్యాణరావుకంతా అయోమయంగా ఉంది. ఊహించని సంఘటన జరిగిపోవడంలో—అతడికి మతిపోయి నట్లుగా ఉంది.

ఎవరో శివరాంని చంపి—ఆ కేసులో తననిరికిం చాలని తెలివిగా పథకం వేశారు. ఆ ఎవరో ఎవరో

కాదు.

తను పెళ్లాడబోతున్నాననుకున్న శ్యామల!

అతడు తేరుకుని క్లుప్తంగా జరిగింది చెప్పాడు.

"పట్టుబడ్డ ప్రతి హంతకుడూ ఇలాంటి కట్టుకథలే చెబుతాడు. అయినా నీకో అవకాశమిస్తాను. సఫారీ హోటలుకు వెడదాం పద—" అన్నాడినస్పెక్టర్.

సఫారీ హోటలు దగ్గర శ్యామల లేదు. ఆమెపైన అంతవరకూ యేమాత్రమైనా నమ్మకముంటే అప్పటితో పూర్తిగా పోయింది కళ్యాణరావుకి.

"సర్—శ్యామల నన్నింతగా నమ్మించి ద్రోహం చేస్తుందనుకోలేదు. నాకిప్పుడెవర్ని నమ్మాలో ఎవర్ని నమ్మకూడదో తెలియకుండా ఉంది. మా ఇంటి అడ్రసు చెబుతాను. అమ్మ ఉందక్కడ. ఆమెను పిలిపించండి—ప్లీజ్..." అన్నాడు కళ్యాణరావు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కఠిడి ముఖంచూస్తే జాలేసింది.

8

రాత్రికి రాత్రి రుక్మిణమ్మ కళ్యాణరావును కలుసుకుంది. ఆమెకు మొత్తం కథంతా వివరించి చెప్పి—"అమ్మా! నేనమాయకుణ్ని. నన్ను నువ్వు తప్ప ఎవరూ రక్షించలేరు—" అన్నాడతడు.

జరిగింది తెలుసుకుని రుక్మిణమ్మ ముందు భోరున ఏడ్చింది. తర్వాత గుండె దిటవు చేసుకుంది.

"ఈ ఊళ్ళో నీకు మంచి స్నేహితులుంటే చెప్పు. వాళ్ళద్వారా ఏమైనా చేద్దాం—" అంది రుక్మిణమ్మ.

కళ్యాణరావు ఆమెకు గణపతి పేరు చెప్పాడు.

రుక్మిణమ్మ గణపతి యింటికి వెళ్ళి విషయం చెప్పింది.

గణపతి కంగారుపడి—"ఎక్కడో యేదో మోసం జరిగింది. ఒక ఆడపిల్ల కళ్యాణరావునింతలా మోసంచేయదు. మనం ముందామెను కలుసుకోవాలి—" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కనకరాజింటికి వెళ్ళేసరికి అక్కడ శ్యామల ఉంది. ఆమె మెలకువగానే ఉంది.

"ఇప్పుడే పోలీసులు నన్ను ప్రశ్నించి వెళ్ళారు. ఓ గంట క్రితమే నేను పెళ్ళికి వెళ్ళి తిరిగొచ్చాను. కళ్యాణ్ అలా యెందుకు చేశాడో నాకర్థంకావడంలేదు—" అందామె విచారంగా.

ఆమె చెప్పిన ప్రకారం శివరాం కదలలేని స్థితిలో ఉన్నాడు. తండ్రి ఊళ్ళోలేడు. ఆమెకు ఎలిబీ ఉంది.

"కళ్యాణరావు హత్యలుచేసే మనిషి అనుకుంటావా నువ్వు?" అనడిగాడు గణపతి.

"లేదు. నన్నడిగితే యెవరో తెలివిగా అతడిచేత ఈ హత్య చేయించి ఉంటారని నా నమ్మకం—" అందామె.

"అలాంటివకాశం ఎవరికుంది?"

"పోలీసులు పరిశోధిస్తున్నారు. వాళ్ళే తెలుసుకుంటారు...."

"నువ్వు కళ్యాణ్‌ని మోసగించావని నేనంటాను—" అన్నాడు గణపతి.

"కళ్యాణ్ ఎగ్జిబిషన్‌లో శివరాంని కొట్టాడు. అందుకెందరో సాక్షులున్నారు. నేను శివరాంనింటికి తీసుకొచ్చాక ఓ ప్రెస్ ఫోటోగ్రాఫర్ మమ్మల్నిద్దర్నీ కలుసుకున్నాడు. శివరాం అతడితో — "నాకాస్త బలం చేకూరాలి—అప్పుడు నేనో ఆ కళ్యాణరావో ఒక్కరే మిగలాలి...." అన్నాడు. వాళ్ళిద్దరి మధ్య యేవో గొడవలున్నాయి. బహుశా నేను కూడా ఓ కారణం

కావచ్చును. నేను శివరామ్‌ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుం టున్నాను. శివరాం ప్రవర్తన సరైనది కాదు. అతడిలో మార్పు తీసుకుని రావాలని నేను కళ్యాణ్‌ని ప్రేమిస్తున్నట్లు నటించాను. అది నా తప్పు. నా ప్రేమను సీరియస్‌గా తీసుకోవడం కళ్యాణ్ తప్పు...."

"అయితే ఏం జరిగిందంటావ్?"

"లభిస్తున్న సాక్ష్యాలను బట్టి మా యింట్లో నేనిచ్చిన చనువును కళ్యాణ్ దుర్వినియోగం చేసుకు న్నాడు. నాకు సాక్ష్యాలను నమ్మాలనిపించడం లేదు. ఎవరైనా కళ్యాణ్‌ని నిరపరాధిగా నిరూపిస్తే—అతణ్ని నేను వివాహం చేసుకునేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాను—" అంది శ్యామల.

రుక్మిణమ్మ, గణపతి అక్కణ్నించి కదిలారు.

"ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అంది రుక్మిణమ్మ.

"అది మీరే చెప్పాలి—" అన్నాడు గణపతి.

"నేనేం చెబుతాను?" అంది రుక్మిణమ్మ నిస్పృహగా.

"సాక్ష్యాలన్నీ కళ్యాణరావుకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నాయి. శ్యామల శివరాంని ముందే చంపి కారు డిక్కీలోకి మార్చేసి—ఆ విషయం యింట్లో వారెవరికీ తెలియకుండా చేసింది. అంతా శివరాం ఇంట్లోనే ఉన్నా డనుకుంటున్నారు. అయితే ఒక్కటే ఆశ ఉంది. అది హత్యా సమయం. డాక్టర్లు శవాన్ని పరీక్షించి ప్రాణం యెప్పుడు పోయిందో చెప్పగలరు. ఆ సమయంలో కళ్యాణరావుకు మంచి ఎలిబీ ఉంటే బాగుంటుంది—" అన్నాడు గణపతి.

"ఎగ్జిబిషన్నుంచి తిన్నగా యింటికొచ్చేశాడు మా

వాడు. హత్య అప్పుడే జరిగి ఉంటుంది. అంటే మా వాడు నాతోనే ఉన్నాడు. వాడి నిర్దోషిత్వానికి నేనే సాక్ష్యం—" అంది రుక్మిణమ్మ సంతోషంగా.

"మీ సాక్ష్యం చాలదు. ఇంకెవరైనా ఉంటే చెప్పండి...."

రుక్మిణమ్మ పెదవి విరిచినా సంతోషంగానే ఉంది—"హత్యాకాలం నిర్ణయమైతే మావాడు నిర్దోషిత్వం ఋజువవుతుంది. కనీసం నాకు తృప్తిగా ఉంటుంది. అప్పుడు దేవుడే వాణ్ని రక్షిస్తాడు...." అని—"మీ యింట్లో శ్రీనివాసుడి విగ్రహముందా?" అందామె.

"పూజామందిరంలో ఉంది—" అన్నాడు గణపతి ఎందుకన్నట్లు.

"నేరస్తుల్ని కాపాడమని కన్నతల్లిగా కూడా నేనెవర్నీ వేడుకోను. నా కొడుకు నిర్దోషిత్వంపై నాకు నమ్మకముంది. పద—మీ యింటికి పోదాం! నా కొడుకు నిర్దోషి అయితే కాపాడమని ఆ శ్రీనివాసుణ్ని వేడుకుంటాను. ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో నిర్దోషుల్ని ఆయనొక్కడే రక్షించగలడు...." అంది రుక్మిణమ్మ ఆవేదనంగా.

"ఎలా?" అన్నాడు గణపతి ఆశ్చర్యంగా.

"ఎలాగేమిటి? డిటెక్టివులు కేసులు పరిశోధించరూ? ఈ కేసులో ఆ శ్రీనివాసుడే నా డిటెక్టివ్—" అంది రుక్మిణమ్మ.

గణపతి ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఆ పరిస్థితిలో ఆ కన్నతల్లి కా నమ్మకమే ఊరటగా పనిచేయగలదని అతడను కుని ఆమెను ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లాడు.

ఇంట్లో వాళ్ళంతా ఏం జరిగిందని కుతూహలంగా అడిగారు.

"పరిస్థితి బాగోలేదు. అంతా మన అదృష్టం—" అన్నాడు గణపతి.

"అంటే?" అనడిగింది గణపతి తల్లి.

"మనవాడి అదృష్టమంతా పోస్టుమార్టం రిపోర్టుమీద ఆధారపడి వుంది. సమయానికి పోలీసు డాక్టరులేడు. ఉదయం ఏడింటికి పోస్టుమార్టం చేస్తారు—" అన్నాడు గణపతి.

రుక్మిణమ్మ యెవరితోనూ యెక్కువగా మాట్లాడలేదు. ఎవరూ ఆమె నెక్కువగా మాట్లాడించలేదు.

ఆమె స్నానం చేసింది. గణపతి తల్లి యిచ్చిన పట్టు బట్టలు కట్టుకుని పూజామందిరంలోకి వెళ్ళింది.

"పూజ అయ్యాక పోలీసుస్టేషనుకు మరోసారి వెడదాం—" అన్నాడు గణపతి ఆమెతో.

"మావాడు విడుదలై యింటికొచ్చి నన్ను పలకరించేదాకా నా పూజ పూర్తికాదు" అంది రుక్మిణమ్మ.

దుఃఖావేశంలో ఉన్నదని ఆమెను గణపతి డిస్టర్బ్ చేయలేదు.

ఆమె పూజగదిలో పూజా మందిరంముందు ధ్యాన నిమగ్నురాలై కూర్చుని ఉంది.

గంటలు గడిచిపోతున్నాయి.

ఆమె కదలడంలేదు.

ఆమెను పలకరించాలంటే గణపతి భయపడ్డాడు. నిశ్చల సమాధిలో నిర్జీవురాలిగా కనబడుతోందామె.

సరిగ్గా ఎనిమిదిగంటలకామె కళ్ళు తెరిచి-"వచ్చేవా

కళ్యాణ్!" అంది. అదే సమయానికి కళ్యాణరావింట్లో ప్రవేశించి—"అమ్మా!" అన్నాడు.

గణపతి యింట్లో వారికి కలిగిన ఆశ్చర్యమింతా అంతా కాదు.

• • •

శివరాం కనకరాజును బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తూ శ్యామల జీవితం నాశనం చేశాడు. తండ్రీకూతుళ్ళు కలిసి అతడి పీడ వదిలించుకోవాలనుకుని పథకం వేసి కళ్యాణరావు నిరికించారు. అయితే హత్య చేసిన శ్యామల అతి తెలివికి పోయింది. ప్రతిఘటించలేని స్థితిలో ఉన్న శివరాం నామె సునాయాసంగా కత్తిపోటుకు గురి వేసింది. కానీ వెంటనే ప్రాణం పోకుండా—అతడు కొస ప్రాణంతో ఉండేలా గాయపర్చి కారు డిక్కీలోకి తోసేసింది. ఆ ప్రక్రియ నామె ఓ ఇంగ్లీషు క్రైమ్ నవల్లో చదివింది. ఆమె ఆశించన ప్రకారం శివరాం పదిన్నర ప్రాంతాల మర ణించాలి. కానీ అతడిదెంత గట్టిప్రాణమో—పోస్టు మార్టం రిపోర్టు కూడా అతడు పూర్తిగా చావలేదు. ఆ సమయంలో అతడి వంట్లో ఓపికెలా వచ్చిందో తెలి యదు. చచ్చినవాడితో సమానమై కోమాలో ఉన్న వ్యక్తి అసాధారణ శక్తితో—జరిగిందంతా చెప్పి కన్ను మూశాడు. అతడి మరణ వాఙ్మూలం లేకపోతే—ఈ ప్రపంచంలోని యే శక్తీ కూడా కళ్యాణరావుని రక్షించ గలిగేదికాదు. పోలీసులు వెంటనే కళాణరావుని వదిలి పెట్టేశారు.

కొడుకు తిరిగి వచ్చేడని రుక్మిణమ్మ ఉప్పొంగి పోతోంది.

87

అద్భుతం జరిగి తను తప్పించుకున్నానని కళ్యాణరావు సంతోషపడుతున్నాడు.

"శ్రీనివాసుడా! కలకాలం నీ డిటెక్షన్ ఇలాగే కొనసాగించి—అమాయకులను రక్షిస్తూండు—" అని మనసులో భక్తిశ్రద్ధలతో ప్రార్థించుకున్నాడు గణపతి.

—: అ యి పో యిం ది :—